

[Arne Melchior]

telsen, sagde engang, da jeg spurgte bebrej-
dende – ungen var 5 eller 6 år: »Hvorfor
gjorde du sådan og sådan?« Og så sagde
hun: »Fordi jeg ikke ville.« Der sker af og til
ting, skønt vi ikke ville.

Det er jo ikke helt tilfældigt, at dette for-
slag ligger her. Der var jo noget, der hed
Sankt Josephs Hospital, og der har været
diskussioner om Finseninstitutet, og vi har i
indeværende år haft nogle afgørelser om Jo-
hannesskolen og om et gymnasium i Høng,
hvor der gang på gang skete ting eller var
ved at ske ting, som egentlig ikke nogen vil-
le, og som enten blev ændret eller forhindret
eller man ikke nåede at forhindre. Men når
det lykkedes, var det altså, fordi nogle greb
ind, nogle gange i tide, nogle gange for sent.
Det er på den baggrund, dette forslag skal
ses, ikke som nogen kritik.

Jeg vil gerne understrege, at når ministe-
ren føler det sådan – og føler som den ærlige
mand, han er – så forstår jeg, at det kan såre
ham, at der er nogle, der har misbrugt dette
forslag. Hvis han føler, at han er kommet til
at fremstå som én, der vil bekæmpe disse
hospitaller, så har han i dag gennem taksigel-
ser fra de fleste af ordførerne fået bred op-
bakning til, at sådan kan det ikke forstås og
sådan bør det ikke forstås. Ministeren bør
ikke forstå et forslag som en kritik.

Vi holder hvert år udenrigspolitisk debat,
hvor udenrigsministeren giver en redegørelse,
og hvor folketinget mange gange slutter med
at vedtage en dagsorden, som er en opbak-
ning af en minister og ikke en kritik af en
minister. Det samme gælder lovforslag og
beslutningsforslag, der stilles uden om mini-
steren eller uden om regeringspartiet. De er
ikke under alle omstændigheder eller meget
ofte ikke at betragte som en kritik af ministe-
ren eller regeringen eller regeringspartiet, og
jeg henstiller indtrængende, at ministeren
dog skal forstå det på denne positive måde.

Nathalie Lind (V):

Indenrigsministeren, socialdemokratiets
ordfører og den radikale ordfører har ret
stærkt understreget, at de egentlig finder, at
debatten i dag er overflødig. Når man hørte
ministerens tale før, var det næsten, som om
indenrigsministeren følte, man var gået ham
for nær ved, at folketinget havde tilladt sig at
bringe dette spørgsmål frem til debat.

Ministeren understreger, at han har den
bedste vilje til, at den godkendte grovskitse
skal blive ført ud i livet, men må samtidig –
og ud fra et juridisk synspunkt har ministe-
ren da ret – sige, at meget mere kan han ikke
gøre.

Når jeg tager ordet nu, er det, fordi livet
er anderledes end taler og planlægning. For
hvorfor er denne debat dukket op? Grovskit-
sen kunne de hospitaler, det drejer sig om,
leve med, acceptere. Men så er det kommet
frem meget tydeligt, at man ikke har i sinde i
Københavns kommune og Københavns amt
at leve op til den.

Det er jo ikke løse rygter, det, der står i
Berlingske Tidende for i dag på side 8. Der
er en arbejdsgruppe af sygehus- og økonomi-
direktører i Københavns amt og Københavns
og Frederiksberg kommuner, der har taget
afstand fra at beskære sengepladserne, men
Københavns kommune står stejlt fast på, at
den ikke vil have nogen pladser på Sankt
Lukas Stiftelsen og på Diakonissestiftelsen,
og man kan så i artiklen læse, hvilke følger
dette ville få.

Hvis man nedskærer på den måde en peri-
ode, hvis Københavns kommune og amt får
held til dette i den tid, der må gå, fra en skit-
se er vedtaget, og indtil den bliver en realitet,
og der så ikke er nogen, der reagerer, så er
det jo fuldstændig rigtigt, at der, som hr. Ar-
ne Melchior sagde, sker ting, som man ikke
ønsker at se ske.

Det er heller ikke rigtigt, at det er beslut-
ningsforslaget, der starter interessen om det-
te. Der blev afleveret, jeg tror, det var
185.000 underskrifter for at bevare Diakonis-
sestiftelsen, og de var indsamlet på et tidlige-
re tidspunkt, end da dette forslag blev frem-
sat.

Jeg er for en gangs skyld helt enig med
SFs ordfører, fru Birthe Nielsen. Det er et
folketingsmedlems pligt, når man forudser, at
der vil ske forkerte ting, eller man opdager,
at der er en meget stor interesse blandt éns
vælgere for, at man medvirker til, at disse
ting ikke sker, da at gribe ind.

Jeg skal så blot slutte med at sige, at vi
talte om, hvorvidt sagen var politisk eller
ikke politisk. Den er ikke partipolitisk i den
forstand efter min opfattelse, men den er po-
litisk på den måde, at det, der er brug for, er,
at socialdemokratiet tager en samtale med sig
selv. Socialdemokratiet i Københavns kom-